

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih izdanjih ob **torških, četrških in sobotah**. Zjutranje izdanje izhaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obajno izdanje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece 3.— 4.50 za pol leta 6.— 9.— za vse leto 12.— 18.—
Naročnine je plačevati naprej za sredo brez priložne naročnine za upravo za vsa leta.
Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nvč. izven Trsta po 4 nvč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petiti; za naslove s debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulica Caserma št. 18. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase sprejema *„Sprejemništvo“* ulica Molino piccolo št. 3, II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Odprta reklama kaže se prosto poštno.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„? ednosti je moč“.

Javni shod

polit. društva „Edinost“ dne 6. decembra 1896. pri sv. Mariji Magdaleni spodnji

(Zvrstetec.)

Po govoru dr. Gregorina, odobravan od vseh strani, se je prečitala nastopna resolucija:

Javni shod I. okraja tržaške okolice pri Sv. M. M. spodnji, 6. dec. smatra sedanje upravne razmere v tržaški okolici neznesnimi in škodljivimi, toliko tržaški okolici, kolikor državnim interesom, in zato prosijo okoličani, zbrani na tem shodu, kakor avstrijski državljani, da blagovoli visoka c. kr. vlada odvzeti slavnemu mestnemu magistratu tržaškemu pesle prenesenega ali izročena delokroga gledé okolice in ustanoviti posebne c. kr. okrajno glavarstvo za isto.

Za besedo se je oglasil dr. Rybář: Gosp. dr. Gregorin vam je že dobro pojasnil pomen in namen ravnokar prečitane resolucije. Prepričali ste se lahko, da je ta misel dobra za vas in za državo. Morda me povpraša kdo: ako je stvar tako nujno potrebna za državo, zakaj pa čaka ista, da jo še le prosimo mi? Častiti zborovalci! V Trstu živita v kompaktni masi dve narodnosti: italijanska in slovenska. Mi vsi vemo dobro, koliko Slovanov je v Trstu. Ali statistika, uradna statistika, govori drugače. V resnici nas je gotovo dvakrat toliko nego govori statistika. A vladni krogi sodijo navadno — po statistiki.

Vi veste tudi, da plačujemo tudi mi davke in dajemo državi vojakov prav tako kakor drugi (Klici: Še več!) — da, še več, kajti med Italijani je mnogo takih, ki so došli iz lačne dežele od onkraj morja, ki so torej inozemci. (Odobranje.) Vendar imajo Lahi vse, mi pa nič. Po vseh uradih — tudi državnih — gospodarji laški jezik. In ako ze kateri uradnik spregovori slovensko besedico, zgodi se to le prisiljeno! Po takem moramo mi nositi vse dolžnosti, koristi pa ne uživamo! Zasledujé za vzroki tej prikazni spomnil sem se neke pripovedke. Bog in sv. Peter sta potovala po svetu. Prišla sta k nekemu kmetu, ki se je zval Hans Müller, bil je torej Nemeec. Prošila sta ga, da ima postreže, kar se je tudi zgodilo. Pred odhodom je vprašal Kristus kmeta,

česa da si želi v plačilo za svojo gostoljubnost? Kmet je odgovoril: Vrečo denarja! — Šla sta dalje. Prišla sta k kmetu, ki se je imenoval Marco Rossi. Tudi ta jima je postregel, a na jednako vprašanje Kristusovo si je želel štacune napolunjene z robo. — Od Laha sta prišla k Madjaru Erdeku Isztvanu. Le-ta si je želel — veliko žita! Nazadnje sta došla h kmetu, ki se je zval Matija Veter. Slovenec je bil. In on je postregel potnikoma. A ko ga je vprašal Kristus, česa bi si želel, odgovorila je ta slovenska sirota: Bračo ništa! In vidite, od tedaj ima Nemeec veliko denarja, Lah veliko robe in Madjar veliko žita, a Slovenec, duša čista, nema — ništa! (Hrupna veselost in ploskanje.)

Tako je torej, vidite spoštovani zborovalci, ta je vzrok, da Slovenci nimamo — ništa! Mi ne dobimo ničesar, ker le molčimo. Ako bi pa zahtevali primerno odločnostjo, dati bi morali tudi nam. Onemu pa, ki ničesar ne zahteva, se tudi ničesar ne da.

Pri nas v Trstu je seveda stvar — to moramo pripoznati — težavna. Tu bi nam menda ne dali veliko, tudi ko bi zahtevali. Koliko moramo prosjati za jedno borno slovensko šolo v Trstu? Koliko morajo beračiti prebivalci iz Gropade in Padrič! Pošiljajo jih od Poncija do Pilata! Celó v ta namen pošiljajo komisijo tja gori, da se ista prepriča, da-li je na Krasu — burja! (Hrupna veselost.) To je tako, kakor da bi nas hoteli imeti za norca. Zakaj tako? Ker zahtevamo slovenske šole! Tako je tudi v vseh drugih stvareh. Ko gre za našo korist, tedaj ima mestni magistrat navadno gluha ušesa.

Take ne more iti naprej. Okoličani! Sami se morate postaviti na noge! Zahtevati morate sredstev, ki vam pomorejo do boljšega položaja. Priporočam vam torej tudi jaz, da vsprejmete resolucijo. Ta misel je jako zdrava in koristna. Dokler ne bođe gospodarja nad našim magistratom, ne bođe bolje. Okrajno glavarstvo bi bilo nekaj nadzornik nad magistratom.

Iz govora dra. Gregorina ste tudi razvideli, da mi se nočemo odtrgati od Trsta. Ne, ampak

v katere je bil zakopan, niti raznih nemožnostij, ki so bile na poti, niti tega, se-li mladca tudi ljubita. Ta hip mu je nepopisljiva blaženost polnila srce, nedoumno in čudovito čustvo, in to je bila njegovega otroka sreča, o kateri je sanjal.

„Pope“, spregovoril je s krepkim glasom, „kar premorem, vse dam svoji Stojni, vse! Hišo in dvor in ribnik! Mi pa bodemo živeli pošteno, kakor drugi siromaki, o delu svojih rok!“

To je govoril jasno in razumljivo in nikdo bi ne bil smatral njegovih besed za govorjenje pijanca; tako odločne so bile, polne trdne volje! Taka izjava bi tudi strogemu sodniku mogla biti podlaga, da sestavi oporoko. To je bila v njem moč očetovske ljubezni. Preko blata pijanosti so se čuli nje nebeski glasovi!

„Ne, Stojadin“, je odgovoril pop malomarno, „mi nočemo tvojega imetja. Jaz bi le rad, da ti porabiš ugodno priliko in preskrbiš svojo Stojno. Mi bi seveda radi videli, ko bi jej podaril vsaj pašnik, ki leži ob potoku... in to ni Bog vedi koliko za srečo otrokovo. Saj čestó revni ljudje več store za bodočnost svojih otrok.“

„Da, pope, vse storim za srečo svojega otroka!“ je 1-kel Stojadin, a ne več tistim egujem,

želimo le, da bi tudi vi imeli besedo, ne pa samo Lah. V to treba zložnosti. Ako bodemo prosili združeni, se vlada gotovo omehta in nam spolni našo željo. (Pohvala. Ploskanje.)

Resolucija je bila sprejeta soglasno, na kar je sledilo dlje časa trajajoče ploskanje, spremljano po živio-klicih.

Predsednik Mandić: Dospeli smo do zadnje točke: eventualni predlogi. Kdo želi besede?

Za besedo se je oglasil g. M. Kamuščić: Ljubi očetje in možje! Kdor nič ne zna, nič ne velja. Zato je šolsko vprašanje jako važno. Povsodi je skrbnih gospodarjev, ki varujejo šolo. Take varstvo je posebno potrebno, kjer je več narodnosti. Tako je ravno pri nas v Trstu. Tu živimo skupno Slovenci in Lah. Naši gospodarji bi morali torej jednako skrbeti za slovensko in laško šolo. All kamor se ozremo, povsodi vidimo, da je za Laha samo žito, za nas pa sam plevel. (Pohvala.) Povsodi je polno laških šol, vse deluje na to, da se te šole polnijo — z našimi otroci. Po takem mora zaostajati naša mladina. Tržaški magistrat ve dobro, kaj pomeni šola. Zato si varuje pravico do šole. Nam se jemlje luč, svetloba. Naša mladina pa treba luči, da bođe vedela, kaj se godi po svetu. Nasprotniki vedo, da je Slovenec bistre glave, zato se ga bože in mu nočejo dati šol. A moje mnenje je, da bi morala vlada pritisniti na magistrat. Magistrat se izgovarja na določilo zakona o 4 kilometrih daljave. Toda, ako to določilo ne velja za mesto, ne bi smelo veljati tudi za okolico, saj sestavljamo vsi jedno samo občino. — In glejte, kako je se srednjimi šolami. V nemške ne morejo vaši otroci, ker ne znajo jezika, v laških pa je otrok kmalu zgubljen za nas. Na nemških bi shajali naši otroci k večjemu, ako imajo instruktorja. Tega pa ne more plačevati naš kmet. To je slednjič sprevidela tudi naša vlada in je ustanovila v Rojanu nekako pripravnico za slovenske otroke. Toda ta pripravnica je v Rojanu. Ali pa more vaš otrok zahajati v Rojan? Kdaj naj bi odhajal od doma, kdaj prihajal domov? Kdaj naj bi se učil, kdaj bi se pripravil za šolo? Ni mogoče. Predlagam torej resolucijo:

kakor prej. To je šinilo kakor blisk iz oblakov njegove pijanosti. Po teh besedah pa je umolknil; z obema rokama je krčevito držal čašo in srpo gledal pred-se.

Med tem je na popov migljaj cincar prinesel črnila in papirja. Pop je pisal in sodnik mu je nekaj šepetal na uho. Stojadin je zopet čisto mirno gledal, kako se je popovo pero premikalo sem ter tja, kakor človek, ki prvič vidi, kako deluje stroj, ki vidi, kake velikansko učinkuje, a veudar ne ve, kaj ga giblje. Ko je bil pop dopisal, prišel je čitati Stojadinu na glas, da „on, Stojadin Delimirovič, sodniku Bogosavu dolguje sto zlatov in se obvezuje vrniti mu to svoto vsaj do Martinovega, sicer ob potoku ležeči kos pašnika pripade sodniku.“

Ko je prečital, je rekel mirno:

„Podpiši to, Stojadin!“

Stojadin je strmel v popisani papir, kakor da je slaboumen. Niti ni vedel, kaj se je zahtevalo od njega, niti umel, kaj mu je prečital pop. Saj pa tudi v vsem pismu ni bilo ničesar, kar bi ga bilo moglo elektrizovati v njega pijanosti. Niti z besedico ni bila omenjena tu sreča njegove ljubljence. (Pride še.)

PODLISTEK

Krivoseška gostilna.

Srbaki pisal Gjuró Jakšić; preložil A. B.

Mogoče, da je ta hip kaj mislil. Čelo je grbančil in migal z ustnicami, kakor bi nekaj prešteval.

„Ala, bode kaj iz tega?“ je vprašal pop.

„Daj mu roko, stari, pa dobro srečo!“

„Bog daj“, je spregovoril Stojadin, ne vedé, kaj in o čem govori.

„Poljubita se“, vmešal se je cincar.

Sodnik je ustal s stola, stopil k Stojadinu, podal mu roko, objel ga in poljubil.

„E, pa moraš Stojni tudi dati kaj prinosa“, velel je pop, „dandanes je taka navada. Bogme, da ne dobiš z lepa tako dobrega za Stojno, kakor je sodnika Bogosava Mirko! Lep dečak! Vri dečak! Lepa tvoja Stojna bode srečna žujim.“

O teh besedah se je oživil obraz nezavestnega Stojadina, oči so se mu zaiskrile nenavadno. V besedah popovih je res videl srečo svojega otroka; za njimi pa ni videl pasti, katero so mu nastavljali ti ničemniki. O sijajni bodočnosti svoje ljubljence je pozabil sedanjosti, ni upošteval dolgov,

„Slavna vlada naj blagoizvoli premestiti novo-ustanovljeno pripravnico v sredino mesta ali pa ustanoviti še drugo pripravnico za vzhodni del mesta in njega okolice“.

(Burna pohvala.) Resolucija se je vsprejela soglasno.)

Dr. Rybař: Že v prejšnjem svojem govoru sem povdarjal, da treba zločnosti, ako hočemo kaj doseči. Žal, da tu ni bilo do sedaj take zločnosti, da niso vsi okoličani jednako vneti za svojo stvar. Med lastnimi rojaki imamo taci, ki zatajujejo svoj jezik in svojo vero. To je slabo. Izdajalci ovirajo zložno delo. Tu se spominjam izreka pesnika Zmaj-Ivanovića, ki pravi, da sekira ne more posekati gozda, ako jej gozd ni dal toporišča. Tuji ne bi imeli toliko moči proti nam, ako bi jim ne pomagali mi sami, oziroma naši izdajalci. Izdajalci so nesreča naroda. Vse se lahko odpusti na svetu, le izdajalcu, judežu, nikdar! (Ploskanje in odobrovanje.) Ako pa se tako spozabijajo nevredu rojaki vaši, moramo pa tem bolj paziti mi, da nas svet ne bode zaničeval, nastopati moramo za svojo čast. Če so oni ponosni na svoj rod, moramo biti ponosni tudi mi. Če bodemo vsi molčali, potem morajo misliti nasprotniki, da jim je vse dovoljeno proti nam. O vsaki priliki, ko nas hote žaliti, moramo protestovati najodločneje. Takov povod za protestovanje nam je dala nedavno večina mestnega zbora, ko je krvavo razžalila našega zastopnika Ivana Goriupa. (Živio-klici Goriupu.) Je-li čuda, da je tudi Goriupu skipela kri in da je ožigosal postopanje nekega člana večine proti okoličanom, onega moža, ki je označil naše prednike kakor razbojnike?! A oni so obsodili g. Goriupa, ne da bi ga bili zaslišali. Tudi tu se moramo pokazati združene in močne. Zložno in kakor jeden mož moramo vsi protestovati proti takemu postopanju. (Živio-klici.) Prosim vas torej, da vsprejmete nastopno resolucijo:

„Javni shod pri sv. Mariji Magdaleni spodnji protestuje odločno zoper postopanje večine mestnega zbora proti bivšemu poslancu, gosp. Ivanu Goriupu“.

(Pohvala, ploskanje in živio-klici gosp. Ivanu Goriupu.)

Resolucija se je vsprejela soglasno.

Predsednik Mandič: Gosp. dr. Rybař vam je že povedal, kako nasprotniki zaničujejo naš rod, naš jezik in naše zastopnike. A oni sovražijo tudi našo duhovščino. Ni res, da se je bivši škof Glavina odpovedal le radi bolezn, ampak odstopil je, ker so ga vedno zasmehovali. Celó v Rimu so ga tožili. No, najviša instanca je dala primeren odgovor na te tožbe: ravno te dni je imenovala škofa Glavina nadškofom. Sosebno pa napadajo nasprotniki nižjo duhovščino. Gorje duhovniku, ki noče biti njih politiški agitator. Mi pa se moramo potegniti tudi za našo duhovščino. V tem zmislu je bila sprejeta resolucija na dosedanjih shodih. Prosim vas, da jo vsprejmete tudi vi. Ista se glasi:

Zborovalci, zbrani na javnem shodu političnega društva „Edinost“, protestujejo proti pogostemu napadanju katoliške cerkve in njenih duhovnov od strani mestnega zbora tržaškega in protestujejo posebno proti temu, da bi se zlorabila cerkev za poitalijančevanje v Trstu in okolici.

Resolucija, predlagana po predsedniku Mandiču, se je vsprejela soglasno.

Zborovalec Luka Seražin je dokazoval drastičnimi izgledi, kako mestni redarji postopajo z našim slovenskim ljudstvom. To je nezaslišano. Slovensko ljudstvo je velik dobrotnik meščanom in le-ti bi mu morali biti hvaležni, da dovaja živča na trg.

Zborovalec Sanein Josip prosi, da bi uredništvo „Edinosti“ doposlalo nekoliko števil „Edinosti“, v katerih bode poročilo o današnjem shodu. (Predsednik Mandič je takoj obljubil, da bode ustrezno težlj.)

Miha Hrvat in ne more razumeti strahu nekaterih okoličanov pred grožnjami nasprotnikov. Saj pošten človek lahko hodi povsodi.

Predsednik Mandič: Danes ste čuli mnogo koristnih naukov in storili smo več sklepov. Res, da se ne moremo nadejati, da bi se takoj uresničili vsi naši sklepi; toda, ako bodemo zahtevali vztrajno, zadobimo marsikaj. Saj se kaplja vode napravi polagoma luknjo v kamen. Tako moramo tudi mi vztrajati v svojih prošnjah. Tirjajmo pov-

sodi pravice našemu jeziku, ker tudi naš denar in naša kri sta potrebna za državo; zahtevajmo jednakopravnost našemu rodu.

S tem pozivom zaključujem današnje razprave. A lepše in primerniše ne bi mogli zaključiti tega shoda, nego da se čutom ljubezni in udanosti spomnimo našega vladarja. Saj tudi on želi, kar želimo mi: da bi bili zadovoljni vsi, da bi bil mir med narodi! Slava cesarju in kralju Franu Josipu I.!

Po tem vskliku so zaorili zborovalci trikratni „živio“ presvetlemu vladarju.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 9. decembra 1896.

Cesar Fran Josip v Peterburgu. Na potovanju v Peterburg bode spremljal našega cesarja baje tudi minister za vnanje stvari Goluchowski. Avstro-ogerski poslanik v Peterburgu, knez Lichtenstein, ima že v rokah ves program potovanja. Potovanje se bode vršilo sredi februarja.

Že dejstvo, da bode cesarja spremljal tudi minister za vnanje stvari, daje temu potovanju politiško važnost; ta važnost pa bode še posebna, ako je res, da se cesar Fran Josip že popred v Cap S. Martinu snide s predsednikom francoske republike. Na tem sestanku da bode govor o odnošajih med Rusijo in Francijo.

„In vendar zmagujemo!“ Pod tem naslovom pišejo „Selski Listy“ iz Olomuca 3. t. m.:

Koliko se je že govorilo, koliko se še napisalo o združenju (zjedinenju) jugoslovanskih poslancev v državnem zboru v jeden klub. Cela knjiga bi bila iz tega.

Iz tistih pobožnih želja pa se nikoli ni nič uresničilo. Skoro bi že ne verjeli več v možnost, da bi se jugoslovanski poslanci v državnem zboru združili v eno parlamentarno skupino.

In vendar: po tem hrepenenju in po tem vzdihovanju, po tolikoletnih zmotnjah v parlamentarni puščavi, so jugoslovanski poslanci, zastopniki Slovencev in Hrvatov, konečno vendar dospeli do uresničenja edinega kluba; pač seveda preko jednega političnega trupla, nekdanj slavljene „fundamentalnega“ grofa Karola Hohenwarta, poslanca iz Kranjske.

Daleč smo od tega, da bi ne videli, da je grof Hohenwart dobrim namenom sproved jugoslovanske poslance v državnem zboru preko vic parlamentarizma v narodno nebo.

Kdor poštevta, kako revnim življem so se kazali Slovenci in Hrvatje v novejšem času, na parlamentarnem tekmovanju, počenši Schmerlingom pa do Badenija, ta spozna tudi, da v tej smeri za Jugoslovane ima neizmernih zaslug grof Hohenwart.

Vemo, v čem se je zagrešil, a vemo tudi, s čem da si je on pridobil zaslug. Ne mečemo kamenje na moža, ki je mnogo storil posebno za naše brate na jugu, za Slovence in Hrvatje, ki je pridobil pri kroni, rekli bi, vsaj to golo ekzistenco za Slovence in Hrvatje, zanemarjene toliko časa. Posebno o Slovencih moremo trditi, da so brez politične in lastne narodne zgodovine skočili ravnimi koraki v novo obliko nekdanj imenovane Avstrije, od leta 1867 pa Cislajtanije.

Brez historičnega, brez državnopravnega, in to še brez literarnega temelja, takorekoč z golo abecednico prišli so Slovenci v državni zbor, hoté se bojevati za enako pravo z narodi velike historije (zgodovine), svetovne literature, narodno-gospodarske moči in političnega pomena.

Grof Hohenwart jim je pomagal svojim velikim uplivom in jim tudi pomogel v resnici.

Iz hvaležnosti in v spoznanju so kranjski volilci dosledno večkrat volili „fundamentalnega“ grofa v državni zbor.

Postaral se je sicer grof Hohenwart, toda odhaja z častjo s parlamentarnega bojišča.

Ravnokar se je završilo romanje jugoslovanskih poslancev v puščavi konservatizma.

Grof Hohenwart odhaja, ko se je po njegovem delu, po njegovem uplivu uresničila zmagujoča narodna ideja na slovenskem jugu.

Klub Hohenwartov se ruši pred novim državnim zborom in njegovi slovenski in hrvaški člani podajajo svojim neodvisnim slovenskim in hrvaškim kolegom roko k osnovanju enega, edi-

nega jugoslovanskega kluba v bodočem državnem zboru! Cepljenje Slovanov, dosledno praktikovano toliko let, je završeno vsaj na jugu.

Torej po takovih časih moremo reči, da vendar zmagujemo, dami, Čehi, solidarno pomagamo slovenskim bratom Slovincem in Hrvatom.

Slovenski in hrvaški časopisi so objavili namreč dne 26. novembra t. l. nasledajo telegrafično vest z Dunaja: (Tu objavlja olomuški list komuniké naših poslancev).

Iz Moravske, te-le zibelke Slovanov, te-le klasične dežele slovanske, čestitamo bratom slovenskim na jugu, da so po toliko letih, ukljub vsemu zavajanju, ukljub vsem težavam, dosegli to, da se morejo zediniti za odločen političen in narodno-gospodarski boj.

Jeden korak za zjedinenje Slovanov na jugu je storjen.

Prazno besedovanje o tistem tako imenovanem poslovanjevanju je preminulo. Veliko slovansko dejstvo, in sicer parlamentarno, se je zgodilo v naši dobi.

In drugi korak bi bil združenje jugoslovanskega kluba v prihodnjem državnem zboru s klubom češkim v jednostnostni, tako dolgo zaželjeni, v hrepenenju pričakovani — slovanski klub, katerega ime in ideje bi zamogle pretresti do temelja one pregnile razmere.

Nemška parlamentarna organizacija — nemško-liberalna stranka ali združena nemška levica — je razpadla in ravno v tem trenutku vstaja jugoslovanski klub, zasnutek bodočega velicega bojavnega, ofenzivnega slovanskega kluba, v strah vragom in v prospeh Slovanstva. Tako vendar zmagujemo nad vsem, kar nas je težilo, mi Čehi, vrlji nositelji te velikolepe, vzvišene, recimo svete misli, katera se zove — ideja slovanska!

Srbski kralj se je včeraj odpeljal iz Florence v Benetke. Na železniški postaji pozdravil ga je princ Neapeljski na čelu zastopnikov lokalnih oblasti.

Italija hoče maščevati umorjeno ekspedico. Iz Neapelja je odplovila oklopnica „Volta“, namenjena na obrežje Benadir. Poveljnik oklopnice, fregatni kapitan Rossi, je bil pred odhodom iz Neapelja v Rimu, kjer mu je minister Brin dal potrebnih instrukcij gledé postopanja v maščevanje pri Magdišu pomorjene italijanske ekspedicije. Oklopnica „Volta“ ima 130 mož ekvipaže ter se je ukrcalo na ladijo 5 mitraléz in drugega materijala za vojno. V Masavi se vkrcalo na „Volta“ 200 Aškarcev, ki se izkrcajo na mestu, kjer se je dogodil umor. Na obrežju Benadir je že 250 Aškarcev na razpolago.

Grška se pripravlja. Grška je imela do sedaj kako 110.000 mož stalne vojske, rezerve in domobrancev. Dogodki na Vztoku so pa menda vzdramili kralja Jurja, da je izdal poslanico, s katero odreduje popolno reorganizacijo vojske. Zasnovati se ima poseben permanentni tabor, v katerem se bode vežbala vojska. 12.000 mož rezerve se uvrsti v stalno vojsko, tako, da se stalna vojska pomnoži za tri polke. Narod grški da je oduševljenjem vsprejel to poslanico kraljevo. Grška se torej tudi pripravlja na bodoče dogodke.

Različne vesti.

Osebná vest. Naš prem. škof, msgr. Šterk, se je vrnil z Dunaja, kjer ga je bil Nj. Vel. cesar vsprejel v avdijenciji.

Mestni svet tržaški. Kakor javljeno, bila je dne 7. t. m. XXXI. letošnja javna seja našega mestnega sveta. Predsedoval je župan dr. Pitteri, prisotnih je bilo 32 svetovalcev. — Po odobrenju zapisnika prejšnje seje priobčil je župan dopis družbe prijateljev detinstva, ki javlja, da nameruje podariti ubožnim učencem obuvale in obleke. Zbor je izrekel družbi zahvalo. — Nato je došel v razpravo predlog mestne delegacije, tičoči se vladnega splošnega zakonskega načrta gledé snovanja brzovajnih in telefoniških zvez. Delegacija predlaga, naj se tržaška občina pridruži prošnji, ki jo je v tej stvari uložila dunajska in naj zahteva od zbornice poslancev, da se umakne ta zakonski načrt, v kolikor se dotika javnih in privatnih pravic.

Zajedno zahteva predlog delegacije, da je pooblasti mestni svet predložiti v omenjenem smi-

slu prošnje poslanski zbornici, ter priobčiti isto tudi trgovinskemu ministerstvu. — Svetovalec in poslanec Burgstaller je omenil k temu, da vlada itak nameruje za sedaj umakniti omenjeni zakonski načrt, odobruje pa predlog delegacije, ker je možno, da se isti načrt v kratkem utegne z nova predložiti zbornici. Mestni svet je na to vsprejel obe točki predloga delegacije. — Nadalje je odobrila, da je darove iz reut ustanove „Nadvojvoda Ferdinand Maksimilijan“ razdeliti tako-le: 6 darov po 50 gl., 10 po 25, 20 po 20, 25 po 10 in 1 po 12 gl.; vsega torej 62 darov v skupnem znesku 1312 gl. — Nadalje je zbor brez razprave vsprejel proračun mestne ubožnice za leto 1897. in delavnic za zapuščene otroke ter slednjič dovolil dodaten kredit 300 gl. mestnemu muzeju Revoltella. Ob 8. uri je župan zaključil javno sejo. V sledeči jej nejavni seji je zbor vsprejel ostavko primarija dr. Nikoliča ter sklenil razpisati natečaj za službo zdravnika-primarija za novoosnovani kirurški oddelek.

Odstop. Predsednik zdravniškega kolegija mestne bolnišnice tržaške, dr. Jurij Nicolich, je dal svojo ostavko, da „ne bi povzročil zadrege v nekem vprašanju, tičečem se osebnega njega, kar bi moglo dati povoda interpelacijam“. Mestni svet je v poslednji svoji seji vsprejel to ostavko.

Župan piranski pod obtožbo? List „Reichswehr“ javlja: „Iz Trsta nam javljajo: Državno pravdnštvo je uvelo kazensko postopanje proti županu piranskemu, dru. Fragiacomu, radi napitnice, ki jo je izustil povodom odkritja Tartinijevega spomenika. Zaslišanih je bilo že več oseb. V oni napitnici je bilo migljejev irredentistiške nravi“.

Tako poročajo oficijoznemu listu dunajskemu. Na stvari mora biti nekaj na vsaki način. Ni nam navada, da bi obsojali koga, dokler ni dokazana njega krivda. Zato nočemo tudi v tem konkretnem slučaju obsojati dra. Fragiacomu, dokler sodne oblasti ne dokažejo njega krivde. Ali na sploh moramo ponoviti zopet in zopet, da krivcev na raznih izgrelih in demonstracijah, ki so se vršile zaporedoma po Istri, ni smeti iskati le med golorokimi junaki pouličkimi, ampak med intelektualnimi provzročitelji, stoječimi navadno za kulisami. To, kar se je vedno označalo kakor odločna volja „naroda“ in ki je le preveč imponovalo tudi slavni vladi, je bila le volja klike in vediteljev. Ubogo ljudstvo je pobiralo le kostanj iz ognja za laško „gospodo“. Tega ne vemo, dali je župan piranski res kriv, česar ga dolže. Ali to vemo, da so napitnice „iredentistiške nravi“ le naravni produkt dela vse njegove stranke. V tem delu pa je ravno obsežena tista iredenta, katere obstanek se je toli trdovratno tajil do najnovijih dnij, vzlic vsem našim, na dejstva optim opozarjanjem.

Iz „pomij“. Mrtveci jašejo naglo. Nedavno še smo pisali „osorno in rabato.“ Osornost in rabatost sta že viden znak degeneriranja časnikarstva; ali predvčerajnjem smo izvedeli, da zajemamo — iz pomij!! To nam je povedal „Slov. Narod“. Kaj naj stori siromak, ki tiči v pomijah? Molk, modri molk, družega sveta ne moremo dati sami sebi. Molčimo torej! Molčimo in opazujemo — stoječi notri do vrata v pomijah — strmé in občudovaje, kako spretno vihti „Slov. Narod“ svoj vsikdar elegantni rapir v časnikarskih polemikah! Opazujemo, občudujemo, divimo se!! Morda nam vendar pride spoznanje, kako nespametno je, ako se hoté ljudje, pogreznjeni v pomije, kosati z ljudmi, z — elegantnim rapirjem v roki. Človek naj nikar ne precenjuje svoje vrednosti. Vsaka šola nekaj „košta“.

V tem spoznanju nočemo se spuščati v nadaljnjo polemiko o aferi Trstenjakovi. Ali vprašanje: kdo se je večkrat motil — mi v Trstu, ali pa „Narodova“ gospóda v Ljubljani?, je premikavno in interesantno, da ne bi se malo pomudili pri njem. Le malo treba motriti dogodka zadnjih par let sem ter si ogledati sedanje razmerje med ljubljansko gospódo in — ne le tržaškimi — ampak vsemi izvenkranjskimi Slovenci. Tako malo duševnega in političnega kontakta ni bilo merda še nikdar, nego ga je sedaj med slovenskimi pokrajinami. Blagoslovljeni boditi družbi sv. Cirila in Metoda in pa Mohorjeva! Oni jedini nam še predstavljati celokupnost naroda

slovenskega. Da ni ujiju, pretrgane bi bile že vse vezi in svet bi si kakor kako posebnost ogledoval fragmente nekdanjega naroda slovenskega in stari ljudje bi pripovedovali legendo o vzajemnosti slovenski. To samoubijalsko početje si je nadelo svojo krono ob otvoritvi „Narodnega doma“, ko so gospóda porušili kontakt — z velikim delom svoje lastne stranke. Tako daleč so dotirali ljudje, ki se nikdar ne „motijo“. A mi, „ki se motimo“, smo tako rekoč z uro v roki pričakovali trenutka, ko pride tako, kakor je prišlo in kakor drugače ni moglo priti.

Ako pa gospóda še vedno ne hoté videti stvari kakoršne so, nam potrjajo le, da stojimo tu pred problemom politično-strankarske psihologije. In pred takimi problemi se mora umakniti polemika in morajo obmolkniti celo oni, ki zajemajo iz — l o n c a p o m i j .

Ob takem razpoloženju one gospóde, ki se ne motijo, se nismo ni malo čutili razžaljene, ko se nam je nedavno temu sporočilo iz Ljubljane, da se je neki člen — nič ne dé, da isti ni ravno prvak; saj moramo misliti, da je mož govoril, kakor je čul od družih — izjavil, da se Tržačani zato jeze na Ljubljánčane, ker jih le-ti nočejo obsipati — z denarjem! Kaj mu čemo? Mož meni najbrže, da ima sleherni človek svoje prepričanje — v žepu. Obzorje mu je ozko in zato sodi ljudi se svojega nizkega žepnega stališča tudi tam, kjer gre za sveto domovinsko stvar. Zato se ne jezimo. Tržaški rodoljubje so že dali in dajejo sosebno v sedanji dobi toliko dokazov o brezpogojni udanosti do domovinske stvari, toliko dokazov o zavedanju svojih dolžnosti do celokupnosti naroda, da smejo pač biti brez strahu, da bi tudi narod slovenski podtikal njih delu in trudu take — umazane motive.

Za Božičnico so darovali: A. M. Š. 20 Kr., Monsignor Flego 20 Kr., Č. g. H. Šone 10 Kr., Neimenovana 10 Kr., Č. g. J. Macarol 4 Kr., Č. g. F. S. 10 Kr., g. M. Kolman 2 Kr., Č. g. A. Hrovatin 4 Kr., gospa Matalija Truden 30 Kr.

Za podružnico družbe sv. Cirila in Metoda na Greti nabral je g. Ivan Sancin med slušatelji šumarskog i gosp. zavoda v Križevcu 10 gl. na račun, da se upišejo kot pokrovitelji ter nabralo se je v pušici-nabiralniku v zadrudni krčmi v Rojanu 2 gl. 40 nč.

Za „Božičnico“ družbe sv. Cirila in Metoda na Greti je nabral Ivan Treven od sledečih gg: Anton Gustin, Fran Ferfolja, Anton Snidersich, Fran Štrekelj, Vaclav Holáček, Pavel Ločnik in Anton Strigel, vsak po 1 krono; Ivan Treven 2 kroni; Ivan Palčič 60 stot., Fran Cveteznik 50 stot., Anton Maurič, Josipa Jež in Martin Furlan vsak po 40 stot., Fran Bernetič in Just Venuti vsak po 20 stot.

Poštni služniki iščejo priboljška. Predvčerajšnjem se je predstavila trgovinskemu ministru baronu Glanzu deputacija 4 poštnih služnikov. Deputacija je izročila ministru spomenico, v kateri je obrazložen položaj poštnih služnikov in v kateri prosijo priboljška. Minister je vsprejel deputacijo milostno in je obljubil, da se kolikor možno že v kratkem ustreže željam poštnih služnikov.

Členom „Del. podp. društva“ se naznanja, da se bode obdrževala ambulanca od novega leta naprej v društvenih prostorih, vsaki dan od 9. do 10. ure predp. in ne več po lekarnah, kakor je bilo do sedaj.

Občina Kastavska išče blagajnika. Opozarjamo na inserat na zadnji strani.

Izvrševalni odbor trgovcev s kolonijalnim blagom nam naznanja, da se je od strani trgovcev soglasno storil sklep, da je opustiti božična darila in da sleherni trgovec podpiše kak dar v dobrodelne svrhe. V pobiranje dotičnih doneskov je pooblaščen g. I. Černe. Pobiranje se je začelo včeraj.

Veliki koncert „Slovenskega pevskega društva v Trstu“. V zmislu nedavno dane obljube priobčujemo tu vspeled koncerta, ki ga priredi to društvo dne 13. decembra v redutni dvorani gledališča „Politeama Rossetti“. Vspeled bodo izvrševali moški in ženski zbor ter vojaška godba. Isti je sestavljen tako-le: 1. Jenko: „Naprej!“ orkester. 2. Hausmann: Pater Serafin, ouvertura, orkester. 3. A. Hubad: „Narodne pesmi“, A) moški zbor: a) Stoji, stoji tam Beligrad; b) Ko b' sodov ne bló, c) Zmiraj vesel, d) Lovska. 4. Ivanovič:

„Meteor“, valček, orkester. 5. „Sarafan“, mešan zbor. 6. A. Dvořák: „Koncertna fantazija za gosli“, orkester. 7. F. S. Vilhar: „Hrvatska davorija“, moški zbor spremljevanjem orkestra. 8. Pehele: „Sokol v begu“, galop, orkester. 9. A. Hubad: „Narodne pesmi“: B) mešani zbor: e) Je pa davi slauca pala; f) Prišla je miška; g) Luna sije; h) Bratci vesel vsi!, i) Ljubca, povej, povej!, k) Škrjanček poje, žvrgoli. 10. Leibold: „Hrvatski dom“, velik potpourri, orkester. 11. Anton Förster: „Gorenjski slavček“, moški zbor spremljevanjem orkestra. 12. Ipavic: „Domovina“, duet, orkester. 13. Ant. Förster: „Ave Marija“, mešan zbor spremljevanjem orkestra. 14. I. pl. Zajc: „Nikola Subić Zrinjski“, veliki duet.

Izpred poročne sodišča. O drami, ki se je letos na praznik sv. Justa zvečer razvila v prijaznem Škednju, sporočili smo svoječasno kolikor-toliko obširno. Radi tega se moremo danes omejiti le na objavo bistvenih točk iz razprave same, omenivši le na kratko obtožnega spisa.

23letni težak Ivan Flego-Kokališče iz Škednja se je 2. novembra t. l. zvečer v gostilni v domači vasi sprl z bok ničevih vzrokov z mladeničem Ivanom Sancinom-Gapo, ga pozneje počakal na ulici, obnovil prepir in ga nenadoma udaril dvakrat z nožem. Jedna rana je bila smrtna, kajti nož je bil prerezal Sancinu na levi strani vratu žilo in narezal pljuča. Ranjeni je umrl nekoliko trenutkov zatem. Kakor je dokazalo paranje trupla pokojnikovega, ulila se je iz prerezane žile ranjenemu kri takó močnim curkom v prsno votlino, da ga ne bi bil mogel rešiti neizogibne smrti noben zdravnik, tudi ako bi bil v istem trenutku priskočil v pomoč. Flego je bil zatorej obtožen ubojstva.

Obtoženeec se ni pripoznal neposredno krivega, ampak trdil je, da ga je bil napadel Sancin, ga zgrabil za grlo, a on, Flego, da je zatem uporabil nož, da si ubrani svoje lastno življenje. To trditvev pa sta kolikor toliko ovrгла jedina dva svedeka, ki sta bila zaslišana v tej razpravi, namreč zidar Ivan Godina-Popek in pa Miha Mavrič. Nobeden njiju ni videl, da bi bil Sancin zgrabil Flega za grlo, pač pa sta videla, da je Flego udaril Sancina na vrat, noža pa nista opazila.

Razpravi je prisostvoval tudi pokojnikov oče. Isti je zahteval 65 gl. odškodnine, namreč 40 gl. za pogreb svojega sina in 25 gl. za obleko, ki jo je imel ubodeni istega večera na sebi, katera obleka ni več za rabe, ker je vsa okrvavljena. — Porotniki so soglasno pritrdili vprašanju gledé ubojstva, a istotako soglasno so zanikali vprašanje gledé morebitne samoobrane. Na podlagi te razsodbe je sodišče obsodilo Flega, kakor smo to že javili, na štiri leta težke ječe in na 65 gl. odškodnine, ki jo ima plačati očetu pokojnega Ivana.

Danes bode razprava proti delavcu Cezarju Picirilliju, obtoženemu, da je na Voloskem ubil delavca Bardija. O tej razpravi sporočimo prihodnjič.

Ponesrečen vojaški begun. 23letni vojak Ivan Jedrejčič iz Pazina, službujoči v tu nastanjenem pešpolku št. 97, oddaljil se je pred jednim tednom iz vojašnice, hoté ostaviti vojaško službo. Taval je po okolici in slednjič obnemogel obležal v jarku poleg ceste via Cisternone. Tam so ga našli po naključju. Bil je pol mrtev od gladu in mraza. Obvestili so o tem vojaško oblast, ki ga je ukazala prenesti v bolnišnico. Zdravniki so konstatovali, da ste siromaku nogi povsem otrpnili in da torej bržkone kri ne bode več krožila po njiju. Treba ja bode odžagati.

Ut em el j en a l e t a 1 8 5 9 .

Trgovina z vinom na drobno in na debelo

tvrdke Frane Radič-a

v Bolu, v Dalmaciji.

priporoča svojo odlikovano zalogo naravnega vina črnega in rudečega (šiller) Grozdje trga v svojih vinogradih, daži isto največo opreznostjo ter pripravlja po najracionalnejši metodi moderne ojnologije. Naródbé vsprejemajo se od 10 litrov naprej proti gotovini franke Bol. — Do 20 litrov pešlja se v steklenicah, a od 20 litrov naprej v sodčkih proti povrnitvi istih na stroške stranke. Cene najugodnejše

Samomera. 70letni težak Alojzij Antonini, italijanski podanik, si je skušal predvčerajšnjem končati življenje na tukajšnjem pokopališču na grobu svoje žene. Zabodel se je s kuhinjskim nožem v želodec, prizadevši si hudo rano, segajočo celó v jetra. Stokanje ranjenega privabilo je ljudi, ki so pozvali stražarja. Le-ta ga je dal urno prepeljati v bolnišnico. Zdravnikom se je posrečilo, da so starcu jako spretno operacijo zašili želodec in jetra. Toda kljubu temu je umrl včeraj, kajti mož je bil star in vrhu tega jako oslabel, ker je bil izgubil mnogo krvi. Vzrok temu samomeru je baje zalovanje po ženi, ki mu je umrla lani in pa neki prepričanje za lastnim sinom.

18letna kuharica Marija Zakrajšek, službojoča pri obitelji Mangold, ulica Commerciale 47, zavedala si je predsinocnem s karbolno kislino. Namlednje jutro so jo našli mrtvo, ležečo v postelji. Ne znamo vzroka, ki je mlado deklo gnil v smrt.

Legár v Pulju. Valed naloga viših oblasti ostane državni gimnazij v Pulju zaprt do daljnje odredbe. Vzrok temu nalogu je epidemija, legár, ki v Pulju nikakor neče odjenjati.

Stenski koledar. Tiskarna Dolenc je izdala jako lično prirejen stenski koledar in ga prodaja po 20 nvč., s pošto 25 nvč. Ker je takov koledar jako priročen in potreben vsaki rodbini, opozarjamo si občinstvo, da ne bode kupovalo drugje laških, ampak naj kupijo raje slovenskega v gori omenjeni tiskarni.

Zver v človeški podobi. Iz Odese javljajo: Kočijaža Gregorija Pahamova je motilo v spanju jokanje jednoletnega gospodarjevega sina, ki je spal v isti sobi s kočijažem. To jokanje je Pahamovo tako razjelo, da je skočil iz postelje, vzjel iz miznice nož in prerezal otroku grlo! Pred sodnikom je ta nestvor povsem hladnokrvno priznal svoj zločin. A najstrašneje je to, da je ta brezsrčnež pri povsem zdravi pameti!

Zasačeni ponarejalci denarja. Policiji v Budimpešti se je posrečilo prijeti in zapreti družbo 5 ponarejalcev denarja. Ti ljudje so že celo vrsto let bavili s ponarejanjem srebrnih goldinarjev, katerih so mnogo tisoč komadov spravili v promet.

Koledar. Danes (10.): Evtalija, mučenica; Melhijad, papež, muč. — Jutri (11.): Damaz, papež; Tason, opat. — Mlaj. — Solnce izide ob 7. uri 32 min., zatoni ob 4. uri 11 min. — Toplota včeraj: ob 7. uri zjutraj 10 stop., ob 2 pop. 12.5 stop. C.

Iz gledališkega življenja dunajskega.

V.

Spomin vernih duš provzročil je menda povsod obligatno uprizoritev igre „Mlinar in njegova hči“. Najboljši dokaz za veliko moč navade je, da se ta igra vedno in vedno te dni uprizarja — in gledišča napolnuje, kljub vsemu prigovarjanju kritikov, ki so jej mnogo neprijaznejši nego v istini zasluži! Vender je že pričela zgubljeni na svoji priljubljenosti. Dočim je še pred nekaj leti bila na vspeh vseh dunajskih gledališč po več dni, omejena je bila letos le na praznika sama in tudi tu največ le na popoldnevne predstave. Tem čudnejše je, da jo je dvorno gledališče, ki jo je nekaj let sem zamenjalo z Grillparzerjevo „Prababico“, vnovič sprejelo v svoj repertoar.

Tudi Slovenci obiskujejo „Mlinarja in njegovo hčer“ vsako leto, dasi ima dramatično društvo v svojem arhivu prevod Grillparzerjeve drame, in je ta — ako že hočemo res vpoštevati stari običaj — mnogo primernejša. Ljubitelji groze in strahov bili bi žujo povsem zadovoljni, a ob enem imeli bi priliko, izpoznati dramo istinite pesniške vrednosti. Ona sicer pripada takozvanim „usodnim igram“, ki so svoj čas močno in bujno pognale v nemškem slovstvu, opirajoče se na Schillerjevo „Mesinsko nevesto“, ter zlasti v Cahariji Wernerju in Adolfu Mülleru dobile glavna reprezentanta. To, da je junakov pogin posledica prokletstva iz prešnjih rodov, a ne iz pogrška, nastalega lastnega dobrovoljnega delovanja, — to je njih velika napaka. Grillparzer je znal to dobro, on sam p. avi, da ni imel namena, da bi utelesil slepo vladajočo družinsko usodo, temveč v podedovanju pregrehe (kakor je n. pr. to verski dogma) le skrivnostno vlado pravičnosti; ter opravičuje to idejo s tem, ako je to zmota, da so glavne zmote

človeške narave istine v poeziji. — No, ako so Grki verovali v slepo moč usode, ako verajejo te Mohamedani, ako je ta vera več ali manj razširjena tudi med drugimi narodi, — vender dandanes nikakor ne živi več v prepričanju izobražencev, ona nam torej nikakor ne zadošča več v dramih, kjer zahtevamo po pravici dosledno, iz značajev izvirajoče delovanje, ter iz tega provzročeni in v tem opravičeni propad junakov. Zato se tudi usodne igre niso vzdržale, temveč so izginile. — Le Grillparzerjeva „Prababica“ še živi, ker mnogo vrline odvagujejo ta nedostatek. V krasnem jeziku nam podaje izborna karakteristiko značajev, vrlo zanimivo, dasi romantiško snov (tudi v tem kaže se upliv Schillerjevih „Razbojnikov“) in dramatično silo. Ta prvenec najodličnejšega nemškega pesnika Avstrije zasluži je po pravici ter mu pridobil priznanja. Zato zasluži, da se tudi Slovenci soznanijo ž njim. Uverjen sem, da si naše dram. društvo pridobi obče priznanje, ako drugo leto mesto „Mlinarja“ poda „Prababico“.

V gledališči ob Dunajčici bila je iste dni zanimiva predstava madjarske opere Hubay-eve „Vaški potepuh“; — zanimiva zlasti v glasbenem oziru, ker je zložena povsem v duhu narodne ogerske (ciganske) godbe; motivi čardaša prepletajo jo povsem in oglašajo se celó na marsikakih krajih, kjer se nam ne zde umestni. Kdor je čul peleg vse obilice narodnih motivov vender strogo umetniško glasbo Smetanove „Prodane neveste“, ta je čutil, kolik razloček je med slovanskim in med madjarskim glasbenikom. Opera sama je zmes staroitalijanske osladne sentimentalnosti in velikega Wagnerijanskega hruiča, ne da bi dosegala melodijoznosti Lahov ali instrumentacije Wagnerjevo. Ona ima le nekatere srečne in lepe muzikalne točke, tako zlasti uvod k tretjemu dejanju, ki nam riše življenje na pusti na zgodnje jutro. Humoristična oseba nočnega čuvaja je povsem ponesrečena. Uprizorjena je bila opera, z ozirom na operetno osobje, dobro in skrbno; obiskovana pa jako slabo. Vzdržala se je le malo dni ter pač izginila za naše odre za vselej. Severus.

Najnovejše vesti.

Dunaj 9. Zbornica poslancev je vsprejela borzni davek v tretjem čitanju.

Slankamen 8. Danes so zatvorili tu ritmojstra Petaka, ki je bil ustrelil na svojo soprogo in na nekega poročnika, ko ju je zalotil v živahnem medsebojnem pogovoru. Poročnik Korb je le lahko ranjen a tudi soproga Petakova utegne morda ozdraviti.

Sredec 8. Opozicija, ki je štela poprej 50 od 150 poslancev, se je skrčila na 15 glasov.

London 8. „Times“ svetuje Španjski, naj dovoli Kubi primerno samoupravo in stori tako konec strasnemu boju. Govori se, da je poveljnik španjske vojske na Kubi, general Weiler, ranjen.

Trgovinske brzojavke in vesti.
Zürich. Pšenica za jesen — — — — — cena za spomlad 1898 8.05 do 8.08 Oves za spomlad 5.91—5.98. Rž za spomlad 6.74—6.75. Koruza za maj-juni 1897. 8.95-8.96 Pšenica nova od 78 kil. f. 8.25—8.30 od 79 kilo. 8.35—8.40. od 80 kil. f. 8.45—8.50 od 81. kil. f. 8.50 8.55. od 82 kil. for. 8.65 8.70. Jačmon 6.10—8.— prosa 5.65—6.10.

Pšenica: Slabe ponudbe, mlini rezervirani — trg mlačen. Prodaja 8000 mt. st., nekoliko nvč. coneje. Oves stalen Vreme: lepo.

Praga. Nesatnirani sladkor for. 12.—, november-december 12.10.

Praga. Centrifugal novi, postavljiva v Trst s carino vred odpošiljatev precej f. 33.50 33.75 Concaase 34.50—34.75 Četvorni 36.— — — — — V glavah sodih 37.— — — — —

Evre. Kava Santos good average za december 62.— za april 62.50. stalno.

Hamburg. Santos good average za december 50.75 za za mare 1897. f. 51.75, za september 52.75 stalno.

Dunajska borza 9. decembra 1896

	predvčeraj	danes
Državni dolg v papirju	101.35	101.30
„ „ v srebru	101.85	101.85
Avstrijska renta v zlatu	122.65	122.75
„ „ v kronah	100.75	100.80
Kreditne akcije	365.10	365.75
London 10 list.	119.90	119.90
Napoleoni	9.5 1/2	9.54
20 mark	11.76	11.77
100 rubl.	45.52	45.45

ZELEZNIŠKI VOZNI RED.

a) **Državna železnica.** (Postaja pri sv. Andreju)
Od dne 1. oktobra 1896.

ODHOD:
6.30 predp. v Hernalze, Ljubljano, na Dunaj, v Beljak.
8.35 „ v Hernalze, Rovinj, Pulj, Divače in na Dunaj
4.40 popol. v Hernalze, Divače, Dunaj Pulj in Rovinj.
7.30 „ v Hernalze (in od Hernalze brzovlak v Pulj, Divače, na Dunaj, v Beljak.)
Lokalni vlak ob praznikih
2.20 popol. v Divače.
DOHOD:
8.05 predp. iz Ljubljane, Divače, Hernalze.
9.50 „ iz Pulja, Rovinja.
11.15 „ iz Hernalze, Ljubljane, Dunaja.

7.05 popol. iz Pulja, Ljubljane, Dunaja.
8.45 „ brzovlak iz Pulja, Rovinja, Dunaja, Beljaka
Ljubljane.
Lokalni vlak ob praznikih:
8.55 popol. iz Divače.

Broj 3567

Razpis natječaja.

U smislu zaključka občinskega zastupstva od 1. decembra 1896. ima se kod podpisanoga pouniti mjesto.

občinskega blagajnika

sa plačom godišnjih 500 forinti, koje se prima u mjesečnih antecipatnih obrokih sa izgledom povišenja plaće na 600 for.

Od molitelja traži se: neporočnost, podpuna sposobnost u blagajničkih poslovih u hrvatskom kao uredovnom jeziku.

Prednost dati će se onomu, koji se izkaže, da je jurve u istom svojstvu služio ili služi.

Imenovani ima položiti kauciju u gotovom ili u javnih papirih do iznosa godišnje plaće.

Molbe imaju se podnesti podpisanom do dana 15. decembra o. g., a imenovani imati će, da nastupi službu najdulje do konca tekuće godine.

Glavarstvo občine

Kastav 1. decembra 1896.

Glavar:

M. Jelusić.

Hišo

z Kalistrovo ustanovo, jednonadstropno, z opeko krito, stoječo ob glavni cesti v Rakitniku pri Postojni, prodaja se proste roke Viljem Mayer na Reki, Via del Canale št. 2. Cena: jedentisoč glđ. Hiša je pripravna za trgovino.

M. FONN

v ulici Pozzo del mare

priporoča svojo veliko zalogo

zimskih kap vsake vrste

od 60 nvč. naprej in

klobukov

od 80 nvč. naprej.

Narodnjakinje!

Dovoljujem si Vas opozoriti na svoje veliko skladišče oglja, drv, premoga in koks v ulici S. Zaccaria števil. 1 (mej ulicama Chiozza in farneto).

Ker izdelujem od navedenih predmetov nekatere na lastno režijo, nekatere pa sem si nabavil pod najugodnejšimi okolnostmi, prepričan sem, da vas zamorem v vsakem obziru zadovoljiti.

Jamčim za točno postrežbo in pošteno vago ter se priporočam z vso

udanostjo

Vekoslav Grebeno.

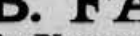
Prva tržaška tvornica dvokoles

spojena z mehanično delavnico

A. B. FANO

TRST - Via Nuova 9 - TRST.

TVORNICA DVOKOLES

po pravem angleškem tvorju in snovi

Ta tvornica popravlja in izdeluje povsem nova kolesa, nikilirana in fernizi jih na ogenj. Sprejema se nikiliranje koles vsake snovi na električno oksidicijo zlatenje, srebrjenje, kotlovinanje in galvaniziranje. V zalogi so vedno kolesa lastnega izdelka po najnižjih cenah.

Vse druge potrebščine za kolesa po tvornice cenii gg. skladnikom in prekupčevalcem prodaja se po odbitku na cenii.

Borzni trg št. 14

Sedanja razstava: Sijajno potovanje preko Milana in Turina; oglej na Ast; Moncalieri in atek Cantone.

Ustoppina

20 novč. otroci

10 nov.

Zdravljenje krvi

Čaj „Tisoberal“ (Millefort).

Čisti kri ter je izvrstno sredstvo proti onim sluhajem, če peče v želodcu, kakor proti slabemu probavljanju in hemoroidam. Jeden omot za zdravljanje, stoji 50 nč, ter se dobiva v odlikovani lekarni

PRAXMARER „Al due Mori“ Trst, veliki trg.